

A generális atya 2012. januári levele

Közös felelősségvállalás a rend életéért

*„A piarista rend bővítése nem valósítható meg sok munkás nélkül,
még hozzá nagylelkű és különösen erre a feladatra hivatott férfiak nélkül”*

Kedves testvéreim, ezt a levelet **a piarista hivatás évének** kezdetén írom nektek, amelyet a generálisi kongregáció hirdetett meg a 2012. év teljes időszakára. Két kisebb családi esemény évfordulója is esik erre az évre: a fiatal Glicerio csatlakozik Kalazancius tervéhez, és a piarista rend véglegesen letelepszik anyaházban, a római San Pantaleóban – ezzel a döntéssel az alapító kétségkívül az intézmény szükséges megerősödését és stabilitását igyekezett biztosítani.

Az elmúlt néhány hónap során elég gyakran írtam nektek a hivatás témájáról, és nemrégiben kézhez kaptatok hivatási évünk „hivatalos megnyitólevelét”, amelyet a **Piaristák – továbbadni az életet!** jelmondat világít meg. Gondolkoztam, vajon ezt a levelet is erről a témáról írjam-e; attól tartottam, hogy az ismétlés talán belőletek épp ellentétes hatást vált ki, és ahhoz járul hozzá, hogy elegetek lesz abból a nyomatékos hívásból, amellyel annak érdekében lépünk fel, hogy a hivatásgondozásba új életerőt leheljünk. De látjátok, végül felülkekedtem a csábításon, és ismét erről írok nektek, még hozzá egyetlen határozott és világos szándékkal: hogy mindenkit emlékeztessen arra, hogy piarista létünk megköveteli a rend építése melletti elköteleződésünket; együtt vagyunk felelősek annak jövőjéért, és arra vagyunk hivatottak, hogy tanúbizonyságunk és munkánk által továbbra is igyekezzük *meghívni és kísérenni mindazokat, akik hivatásuknak érzik, hogy karizmánk szerint éljenek.*

Levelem alcímeként Kalazanci Szent Józseftől idéztem, amely mondat véleményem szerint tömören összefoglalja mindazt, amire a hivatás évében reflektálhatunk. Az *Emlékirat Michelangelo Tonti bíborosnak* című műből idéztem, amelyet szent alapítónk írt azzal a szándékkal, hogy az egyházon belül megvédje abbéli célját, hogy a kegyes iskolák közössége szerzetesrenddé váljon. Azon túl, hogy különös szolgálatunk fontosságát és egyediségét megfogalmazta, Kalazancius úgy érvelt, hogy elismerte: ahhoz, hogy előbbre léphessünk, „sok munkásra” van szükség, és arra, hogy ezek „nagylelkűek” és „különösen erre a feladatra hivatottak” legyenek. Három rendkívül fontos dologról elmélkedik: piaristákra (személyekre) van szüksége, akik integrált személyiségek (nagylelkűek), és olyan személyekre van szüksége, akiknek hivatása világos és egyértelmű.

Ha ez az, amit Kalazancius a jövőbeni piaristáktól elvárt, akkor biztosak lehetünk afelől is, hogy ez az is, amit tőlünk, mai piaristáktól vár. Szüksége van ránk (személyekre, akik kölcsönös felelősségvállalással lépnek fel), szüksége van arra, hogy nagylelkűek legyünk, és hogy hivatásunkat hűségben éljük meg. Továbbá abban is biztosak lehetünk, hogy az új személyek nem jönnek, ha mi, mai piaristák nem hívjuk, kísérik és képezzük őket a következő kulcsfontosságú elemekből kiindulva: *a piarista rend építésére hívunk benneteket, amelyért kölcsönös felelősséggel tartozunk, és ezt ugyanolyan nyomatékkal tesszük, mint amilyen intenzitással hivatásunkat éljük, és amelynek megélésére ti is hivatást kaptatok.* Ennek kell jellemeznie „nevelői kapcsolatunkat” a hivatásra való meghívás szempontjából.

Nos, ezen reflexió vonalát követve engedjétek meg, hogy felkínáljak számotokra néhány javaslatot, hogy a *rend iránti hivatásbeli kölcsönös felelősségvállalásunk* építésében előrehaladhassunk.

1. Közösségeink építő lelkisége. A közösség az az alapvető életsejt, amelyben élünk, amelyből kiindulva növekedünk; ugyanakkor az is igaz, hogy dinamizmus hiányában is meg lehet élni azt. A közösség az a hely, amelyben hitünket megosztjuk, amelyben egymást segítjük hivatásunkban; ugyanakkor hivatásunk megélésének jelentéktelen helyévé is változtathatjuk azt. A közösség a mi életformánk, és az a terület, amelybe fiataljainkat szeretnénk integrálni, hogy az ő friss elgondolásaikat közös célunkba építhessük. Érezzük magunkra vonatkozóan Pál filippieknek írt levelének szövegét, amikor azt mondja, hogy *„ezért tehát éljétek is méltón Krisztus evangéliumához”* (Fil 1,27). A kihívás abban áll, hogy *„méltón éljünk”* hozzá, hogy *mértéket adjunk.* Tudjuk, hogy szegények és kicsik vagyunk, azonban az élet olyan adományának hordozói, amely a hit jelével megjelölt válaszokat vár el tőlünk. A rend minden közössége – a San Pantaleótól a legutóbb alapított maracaibói (Venezuela) jelenlétünkig – arra hivatott, hogy a hivatás évében feltegye magának a következő kérdést: hogyan kell óvnunk és javítanunk építő lelkiségünket, amely pozitív, másokat is vonzó, amely reménnyel tölt el, és együttműködik mindazzal, amire a rendnek szüksége van? A hallgatás nem érvényes válasz, és az sem, hogy *„ez a kérdés rám egyáltalában nem vonatkozik”*.

2. Új utak felfedezése a hivatás javaslatát illetően. Érdekes tudni, hogy rendünk 240 egyszerű fogadalmas fiatal szerzetesének 30%-a olyan helyekről származik, ahol a piarista rendnek nincs jelenléte. Nem meglepő ez, ha területi egységeink különböző alakulását, valamint azt a sokféle kontextust is figyelembe vesszük, amelyek között élünk, de mindenesetre érdekes. Többek között arra hívja fel a figyelmünket, hogy Isten továbbra is elhinti a piarista hivatást olyan helyeken is, ahol nem vagyunk jelen, és semmit nem tudunk tenni érte. Természetesen az is biztos, hogy ahol jelen vagyunk, ott is segít bennünket, ugyanakkor azt is elvárja, hogy ezért tegyünk is valamit. Azt hiszem, kijelenthetem, hogy a rendnek reflektálnia kell új területekre és a hivatás javaslatának különböző módozataira ahhoz, hogy lehetővé tegyünk, hogy akik a mi adományunkat kapják, fel is tudják vállalni azt. Néhány lehetőséget felsorolok itt, csupán azzal a céllal, hogy ötleteket kínáljak, és hogy a reflexiót ösztönözzem.

a) A fiatal egyetemisták világa. Nem sok helyen vagyunk jelen az egyetem világában, de igenis el tudunk jutni oda, ahol az egyetemisták jelen vannak. Példának okáért: mondjuk, az egyik területi egység felbátorodik, és kiad egy keresztény szellemiségű magazint – természetesen online formában – azon fiatalok számára, akik szeretnék hitüket elmélyíteni. Olyan magazint, amely reflexióra ösztönöz, és amely a piarista kontextust a fent említett reflexió alapján bemutatja. Ha jól megírjuk, akkor a fiatalok olvasni is fogják.

b) „Pasztorális folyamataink” és „nevelési platformjaink” világa. Talán valakit meglep, hogy új platformjainkról azt írom, hogy *a mi világunk.* Azért teszem ezt, testvéreim, mert némely

piarista kontextusunk nem kap hivatási javaslatokat, illetve néhány helyen olyan javaslatokat kapnak, amelyek talán épp az ellenkezőjét javasolják, vagy legalábbis „meghökentőek”.

c) Tanáraink, nevelőink és munkatársaink világa. Időnkét arról kapok hírt, hogy iskoláink egyikében egy-egy fiatal tanár azt kéri, hogy kezdjük el a hivatás imádságos mérlegelésének folyamatát. Még néhány olyan pappal is megtörtént ez, aki ismer bennünket. Nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy nevelőink közül egészen sokan – bármilyen területen dolgozzanak is – nyitottak lehetnek a hivatás javaslatára.

d) Vajon lehetséges lenne, hogy minden egyes területi egységünkben új platformokról gondolkozzunk, és új platformokat alakítsunk ki, amelyeken hivatásunkat javasolni tudjuk? Példának okáért: a hivatásgondozást kalazanciusi családként végezzük a testvérkongregációk intézményeiben / a hivatás szempontjából legyünk jelen a közeli plébániákon is / ösztönözzünk megfelelő módon egy a hivatással kapcsolatos honlap működését / iskoláinkon belül alakítsunk ki egy „meghallgatásra és kísérésre” szolgáló helyet, hogy a fiatalokban tudatosuljon: van valaki, aki saját idejéből áldoz arra, hogy velük legyen, stb.

3. Területi egységeink dinamikája. Néhányan már megvalósítottatok, de a meghívás minden területi egységünkhöz szól: reflektáljunk egyszerűen saját hivatási dinamikánkra a következő kérdésre adandó válasz keresésének nézőpontjából: *mit kell megváltoztatnunk* ahhoz, hogy területi egységünk képessége növekedjék abban, hogy megszólítsa a fiatalokat s felébredt hivatásokat befogadja és képezze? Különösen rendünk fiataljaihoz fordulok a kéréssel, hogy gyűljenek össze, és gondolkodjanak el ezen a kérdésen. Valószínű, hogy akik felbátorodnak, hogy ezen kérdésre reflektáljanak, olyan válaszokat találnak majd, amelyek döntéseket igényelnek. Kétségtávol azonban azok, akik úgy válaszolnak erre a kérdésre, hogy „máris jól csináljuk”, nem találnak majd sok fényt; és azok sem, akik még csak fel sem teszik a kérdést.

4. A kreativitás néhány hivatási javaslatban. A kreativitás mindnyájunkat segít. Azokat, akik minden dolgot jó előre elterveznek, hogy a tervek ne fojtsák meg magát az életet, és azokat, akiknek növekedniük kell abbéli képességükben, hogy projektekből kiindulva dolgozzanak, hogy ezáltal ezek a projektek olyan lehetőségekkel szülessenek meg, hogy végül gyümölcsöt hozzanak. Például néhány földrajzilag egymáshoz közel eső területi egység javasolt egy közösségi tapasztalatot a hivatási folyamatukat élő fiatalok számára, egyfajta „hivatásbeli útitervet”, amely arra készíti őket, hogy vágyaikat és álmaikat egymással megosszák; néhányan azt kérik, hogy a területi egység vállalja fel, hogy néhány közösséget felkészít arra, hogy fiatalok számára a hivatás imádságos mérlegelésének helyei legyenek; megint más területi egység abban gondolkodik, hogy szervezzen néhány lelkipraktóriumot – amelyek intenzívek és kellő hosszúságúak – fiatalok számára a piarista kulcsfontosságú elemek szerint a hivatás imádságos mérlegeléséről; mások különösen a hivatásra hangsúlyt fektető munka- vagy küldetésstáborokat készítenek elő iskoláink felsőbb osztályai, illetve saját csoportjuk fiataljai számára, piaristák jelenlétével, hogy ezáltal is tanúbizonyságot tegyenek, és hogy meghallgassák a fiatalokat. Testvérek, adjunk esélyt az új javaslatoknak, amelyek új lehetőségeket kínálnak számunkra!

5. A hivatás befogadásának házai rendünkben. Természetesen az egyes területi egységeinkben különböző célokra szervezett közösségeink és házaink vannak. Biztos, hogy mindegyiknek képesnek kellene lennie arra, hogy olyan házak legyenek, amelyekben az új hivatásokat lehetne ösztönözni és kísérni. A valóság azonban arra kényszerít bennünket, hogy saját magunkkal tisztában legyünk: a rendnek arra van szüksége, hogy legyenek olyan közösségek, amelyek különleges módon felvállalják, hogy a hivatás javaslatának és befogadásának házaivá váljanak; hogy ezekben a házakban reflektálhassunk a „piarista élet továbbadásáról”; hogy ezekben a házakban azok a fiatalok, akik jövőjükön gondolkodnak, hivatásunkról

tapasztalatot szerezhessenek; hogy a hivatásbeli autentikusság tanúbizonysága legyen a fő feladat, amelyet minden személynek felkínálunk, akik megfordulnak ezekben a házakban; hogy ott reflektáljunk – és írjunk – mindazokról a dolgokról, amelyet folyamatosan tanulunk azon erőfeszítéseink során, hogy valóban a befogadás háza legyünk; hogy azok a fiatalok, akik már eldöntötték, hogy piaristák lesznek, megélhessék itt első tapasztalataikat a piarista közösséggel kapcsolatban; és hogy mindenki biztosan tudja, hogy merre van a piarista rend „bejárata” ott, ahol ennek az ajtónak világosabban kell kirajzolódnia. Minden közösség hivatott erre a feladatra, néhányuknak azonban különös megbízást kell kapnia erre, és oly módon kell megszervezni őket, hogy ezt a feladatot maradéktalanul el is tudják látni.

6. Személyes életünk. Folyamatosan hangsúlyoznunk kell: személyes életünk lehet az (és kell is annak lennie), amellyel a legtöbbet tehetünk. A piarista élet általában a munkáról, a hűségéről, az „állandóságról”, a kapott hivatás öröméről, az önátadásról és az elköteleződésről szól. Nem túl közismert ez az élet, és „zaja” is általában csak az egyszerűsége. Ez az élet, a te életed, a mi életünk, ha reményteljesen és bátran éljük meg, akkor *valóban* meghívás a hivatásunkra. Azonban az is fontos, hogy az új hivatásokról való gondoskodás gazdagítsa és felfrissítse. Saját életünkkel hívunk, de mindig szükséges, hogy autentikusságunkat megőrizzük. A piarista szerzetes mindennapi életének tisztelete és értéke nem ment fel bennünket abbéli felelősségünk tudatos megélése alól, hogy tanúbizonyságot adjunk arról, hogy piaristaként is lehet mélyen megélni az élet örömét. *Köszönet, testvérek, a ti életetekért, azoknak a nevében, akik látnak benneteket, és kedvük támad ahhoz, hogy ők is így éljenek!*

Testvéreim, mindnyájatoknak azt kívánom, és mindnyájatokat arra kérek, hogy tudatos módon és elkötelezetten készüljétek a piarista hivatás évére. Éljük meg ezt az évet alkalomként, hogy hivatásbeli hűségünkben növekedjünk, tudván, hogy a hivatásgondozás „életkulcsa” kétségtelenül az Úr követésében van, amelyet – érdemtelenül – hivatásként kaptunk, és amelyet mások a keresés vágyával a szívükben hívásként és javaslatként kezdenek meghallani. Adja Isten, hogy ezek az új Sámuelek – ma éppúgy, mint akkoriban, amikor a látomások nem voltak oly gyakoriak – megtalálják bennünk azt az Élit, akire szükségük van, hogy azt mondhassák: „Szólj, Uram, hallja a te szolgád (1Sám 3,9)”. Nagyon szeretem annak a hivatáshimnusznak az egyik központi üzenetét, amelyet a Fülöp-szigeteken szereztek a 2012-es évre: „Gyere, és csatlakozz hozzánk ebben a szeretetküldetésben!” Ez legyen a mi javaslatunk és elköteleződésünk.

Már hagyomány a renden belül, hogy a generális atya szándékaiért imádkozunk. Megosztom veletek az imámat: „Uram, add meg nekünk, hogy a hivatást, amelyre meghívótál, teljességben éljük meg, és küldj hozzánk fiatalokat, akik életüket teljes egészében a piarista küldetésnek kívánják szentelni. Add, hogy tudjuk befogadni és kísérni őket, hogy az adomány, amelyet kaptak, a te akaratod szerint a gyermekek, a fiatalok és a szegények javára kiteljesedhessék.”

Testvéri szeretettel:

Pedro Aguado
generális atya

